

JE JEDINÝM MUŽEM,
KTERÉHO NEDOKÁŽE ODMÍTNOUT

OSLIVÝ HŘÍCH

„NÁVYKOVÁ SÉRIE,
KTERÁ MÁ DALEKO
K VYHASNUTÍ.“

Publishers Weekly

KATEE ROBERT

OSLNIVÝ HŘÍCH

RADIANT SIN

Copyright © 2023 by Katee Robert

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5333-8 (pdf)

OSLNIVÝ HŘÍCH

KATEE ROBERT

přeložila Šárka Králíková

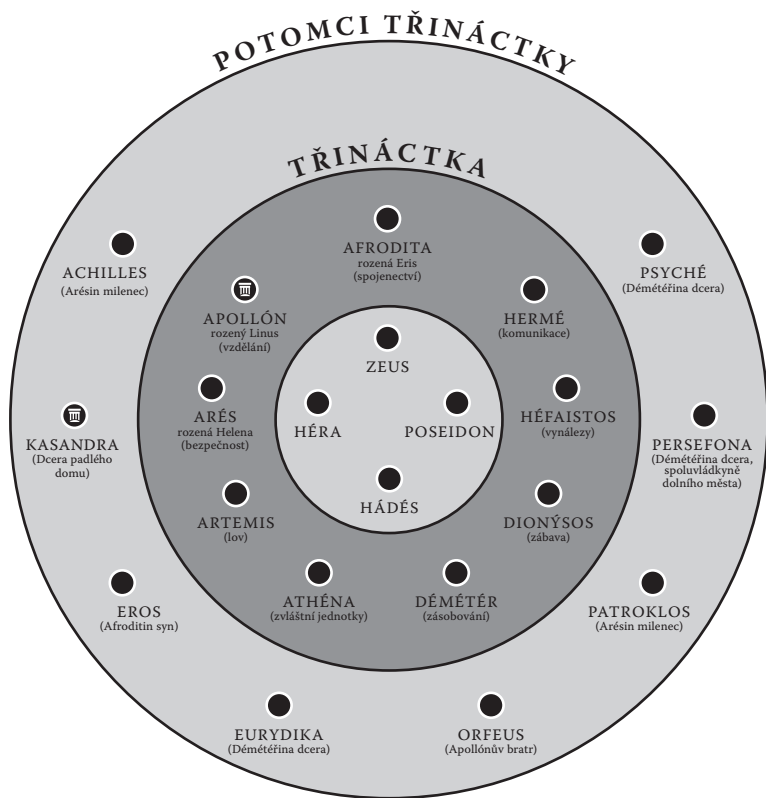

Timovi. Budu Tě milovat navždy.

Olymp

Vládnoucí rodiny Olympu

VNITŘNÍ KRUH

Hádés: Vládce dolního města

Héra: (rozená Kallistó), manželka vládnoucího Dia, ochránkyně žen

Poseidon: Správce přístavu, dovoz/vývoz

Zeus: (rozený Perseus), vládce horního města a Třináctky

I

KASANDRA

Nenávidím večírky, Olymp a politiku..., ale ne nutně v tomto pořadí.

V dobrý den se dokážu dvěma z těch tří věcí vyhnout, ale dnešek zřejmě nebude jedním z nich. Začalo to už ráno, když jsem Apollónovi polila košili kávou. Hloupá chyba, za kterou bych si mohla vysloužit padáka, kdybych pracovala pro kohokoli jiného než *Apollóna*. Jen se na mě pousmál, prohlásil, že to byla jeho vina, i když jsem za to očividně mohla já, a převlékl se do náhradního obleku, který má v kanceláři vždy připravený.

Měl na mě ječet.

Pracuju pro něj už pět let, a přesto pořád čekám, že se stane něco strašného. Není ani zdaleka dokonalý – přece jen patří mezi třináct lidí, kteří vládnou Olympu, a ani jeden z nich není svatý –, ale je z nich ten nejlepší. Nikdy svou moc nade mnou nezneužíval, nikdy nevyužil svého postavení šéfa, aby mě tyranizoval kvůli malichernostem. Nikdy ani nezvedl hlas, nehledě na to, jak moc jsem tu a tam něco zpackala.

Dohání mě to k šílenství.

Odhru si vlasy z očí a nesnáším, jak mi po zádech stéká pot, zatímco zdolávám poslední řadu schodů. Výtahy v Dodonské věži jsou rozbité a z nějakého podezřelého důvodu jezdí jen do poloviny mrakodrapu. Probodnu

pohledem složku, kterou držím v ruce. *Měla* jsem to nechat plavat, když jsem si uvědomila, že ji Apollón spěchající na schůzku s Diem zapomněl. Je dospělý a umí se o sebe více než dobře postarat sám.

Jenže... na mě neječel.

Nikdo z mých známých by neřekl, že mám měkké srdce – spíš by mě označili za chladnokrevnou mrchu –, takže jsem vážně neměla žádný dobrý důvod chytit si taxi, vyjet výtahem co nejvýš a zbylých patnáct pater vyjít po svých.

Navíc na vysokých podpatcích.

Určitě nejsem v pořádku. Musí to tak být. Třeba mám horečku.

Přitisknu si hřbet ruky k čelu a pak si připadám ještě hloupější, protože je přece *jasné*, že jsem rozpalená. Právě jsem si dala do těla víc, než bych kdy úmyslně udělala, pokud bych neutíkala jako o život. Ale i v takovém případě bych nejdřív bojovala, než bych se dala na úprk.

Po milionté se prokleju, rozrazím dveře ze schodiště na chodbu vedoucí k Diově kanceláři. Pak se zahlednu v obrovském zrcadle vedle výtahu. „Ale ne.“

Rudé vlasy mám zplihlé a pod prsy se mi táhne tmavá vlhká skvrna – což znamená, že obdobnou mám i podél páteře. Pot ze mě prakticky odkapává. Bez přemýšlení si blůzou otřu čelo a okamžitě toho zalituju, když si ji ušpiním make-upem. Líčení mi určitě stéká z obličeje. Vypadám, jako bych zmokla, jenže to nejsou dešťové kapky, ale krůpěje potu, a navíc jsem v obličeji rudá jako rajče.

„K čertu s tím. Tolik tu složku nepotřebuje.“ Otočím se zpět k výtahu... a pak si uvědomím, že abych mohla uprchnout, budu muset sejít patnáct pater po schodech. Při tom pomyšlení se mi rozechvějí stehna. Nebo se možná třesou z toho výstupu.

Počítá se to jako pracovní úraz, když se zřítím ze schodů při pochůzce, kterou ode mě vlastně nikdo nevyžado-

val? Apollón by nejspíš dospěl k závěru, že to způsobil sám, a zaplatil by mi výlohy na lékařskou péči, ale kdybych se vážně zranila, nedostala bych výplatu. A bez výplaty bych své mladší sestře nemohla pořídit učebnice, pomůcky a další věci, které potřebuje ke studiu na univerzitě. Nemůžu riskovat žádné zranění, ani kdybych se kvůli tomu musela ponížit.

„Kasandro?“

Znovu se prokleju a otočím se k úchvatné bělošce, která ke mně kráčí chodbou. Teď se jmenuje Arés, ale dřív to bývala Helena Kasiosová. Neřekla bych, že jsme přímo kamarádky, ale chodila jsem na večírky, které občas pořádala, než se stala členkou Třináctky. Když jsem postávala u zdi a sledovala popichování a slovní přestřelky lidí z mocných olympských rodin, vždy jsem si připadala, jako bych se dívala na zvířata v zoo. Hodně jsem se přitom naučila, skoro dost na to, abych před těmi kroužícími vlky sebe a svou sestru ochránila.

Jenže Helena není tak zlá. Vážně ne. Nikdy není krutá, když jí k cíli dopomůže laskavost, a vypilovala si blyštivý zevněšek, kvůli kterému si všichni myslí, že má prázdnou hlavu, ale já si její image vykládám spíš jako varování, aby se k ní nikdo příliš nepřibližoval. Člověk nedokáže politickými proudy proplouvat tak hbitě, pokud není chytřejší než většina přítomných.

Tak to však bylo předtím, než se stala Arés. Nyní si u ní nemůžu být ničím jistá. Už nejsme na stejné úrovni – nejsme dvě ženy z mocných rodin, i když ta moje upadla v nelibost, zatímco ta její vládne Olympu.

Ona je teď jednou z nich a já jsem se nehnula z místa.

„Heleno. Nebo spíš, Arés.“ Snažím se udržet klidný tón, ale přesto její jméno zazní příliš ostře. „Co tady děláš?“

„Zašla jsem za svým báječným bratrem.“ Pokrčí rameny. Má štíhlou postavu, tu zdědila po matce, ale černé

pouzdrové šaty odhalují vyrýsované svaly na jejich pažích. Je chladná, profesionální a nedotknutelná, s dokonale upravenými světle hnědými vlasy.

Vedle ní si připadám ušmudlaná. Už dobrých deset let netoužím po štíhlém těle – svoje křivky miluju už jen z čirého vzdoru všem, kteří si myslí, že jsem zralá adeptka na hubnoucí kúru –, ale když stojíme vedle sebe, je těžké se s ní nepoměřovat.

Nemilosrdně zadusím nutkání se posunout a schovat se. Svůj vzhled nijak nenapravím, a kdybych se o to pokusila, jen bych všem odhalila své rozpaky. Raději pozvednu bradu a pokusím se tvářit vyrovnaně. „Chápu.“

Dlouze se na mě zahledí. „Apollón už je u něj. Asi nevěděl, že jsi na cestě, jinak by na tebe počkal.“

Už není úniku. Jsem tady, tak už to budu muset dotáhnout do konce. Zvednu složku před sebe jako štít. „Zapomněl si tohle.“

„Aha.“ Pohlédne do chodby. „Doprovodím tě tam.“

„To vážně není nutné.“

„To vážně je.“ Otočí se na patě, takže se dívá stejným směrem jako já. „Všude je teď pozdvižení a posílili jsme bezpečnostní opatření. Upřímně nechápu, jak ses sem vůbec dostala. Mí lidé měli horní patra neprodyšně uzavřít.“

To vysvětluje ten „porouchaný“ výtah a také to, proč se chlápek na schodišti choval jako kretén. Pokrčím jedním ramenem. „Jsem přesvědčivá.“

„Spíš děsivá.“ Zasměje se. Zazní to tak vesele, až mě u srdce popíchne závist. Nechci to, co má Arés – titul, moc, zodpovědnost –, ale musí být hezké pohybovat se světem s takovou lehkostí a jistotou, že se ostatní podrobí její vůli.

Nejsem tak naivní, abych si myslela, že jí všechno padá k nohám, ale já si posledních deset let musela cestu životem prorážet pěstmi. Když se na mě lidé podívají,

automaticky nepředpokládají, že jsem nevinná. Ulpěla na mně stejná hanba jako na mých rodičích, přestože jsem si ji nezasloužila.

Ne že by na tom záleželo. Je mi úplně jedno, co si o mně ti náfukové myslí.

Dokonce i Arés.

„Tví lidé mají speciální výcvik,“ vyštěknu. „Jestli nezvládnou mě, tak máš asi problém.“

„Nepochybně.“ Přisvědčí zatraceně rychle. „Mimochodem, ještě pořád tě otravuje Orfeus?“

Když zmíní Apollónova bratra, zamračím se. Co s tím má Orfeus společného? Dojde mi to teprve po několika krocích. Mluví o tom večírku, na kterém se choval jako arogantní blbec, ale to už je celé měsíce. Překvapuje mě, že si to vůbec pamatuje. „Orfea zvládnou.“ Možná je větší než já, ale je křehký. Mohla bych ho zlomit, aniž bych se zapotila.

„Pokud si tím jsi jistá... Vím, že to je ožehavé téma, protože to je Apollónův mladší bratr.“

Odfrknu si. Nemůžu si pomoci. „Apollón si nad Orfeem v podstatě umyl ruce.“ Tak dalece, jak to jen se členem své rodiny lze udělat. Znamená to, že přestal žehlit Orfeovy problémy a odstříhl ho od peněz. Vzhledem k tomu, jak kolem toho rozmazleného spratka poskakuje jejich matka, by tomu nijak nepomohlo, kdyby Apollón nebyl, no, Apollón. „Až se dá do kupy, bude si moct hrát na geniálního syna, aby zase dostal všechnu pozornost, kterou mu teď odírají. Každopádně má větší starosti než nadbíhat holce, která o něj nestojí.“

„Kdyby se to změnilo, neboj se mi zavolat.“

„Jasně,“ zalžu. Dobře vím, že v tomhle bohy zatraceném městě nemám nikomu věřit. Když padne kosa na kámen, Arés se nejdřív postará o sebe a své zájmy a teprve pak pomůže někomu jinému. Čekat cokoli jiného by bylo jako

předpokládat, že rybám narostou křídla a vzletí k oblakům.
„Brnknu ti.“

„Ne, nebrnkneš.“ Arés se usměje. „Ale ta nabídka platí. Jsme tady.“ Zastaví se před velkými tmavými dveřmi s Diovou zlatou jmenovkou. Současný Zeus je Arésin bratr. Ten předchozí byl jejím otcem. Raději bych si uřízla ruku, než abych s jedním z nich musela jednat, ale teď už je pozdě. Nemůžu vycouvat.

Snažím se nezadržet dech – přece mě sleduje Arés – a zaklepu.

Dveře otevře Apollón a já musím sbírat odvahu z úplně jiného důvodu.

Nerada se na Apollóna dívám. Je synem švédského otce a korejské modelky a je zatraceně příliš dokonalý. Vysoký, ramenatý, dokonale zastřižené černé vlasy a laskavé tmavé oči. To poslední mě vždycky zasáhne jako rána do srdce.

Už dávno jsem měla podat výpověď.

Jako jeho výkonná asistentka mám prsty v informační síti, která sahá až za hranice Olympu. Shromažďuju zprávy z nejrůznějších zdrojů, doplňuju je o své postřehy a teprve poté je předávám Apollónovi. Je to náročná práce, ale vážně mě to baví.

Nikdy bych to však nepřiznala nahlas.

Svou práci sice miluju, ale tahle přitažlivost začíná být příliš. Bylo by lepší svoji práci nesnášet než se... zabouchnout... do svého šéfa. Možná je to jen obyčejný chtíč, ale zbytečně to komplikuje situaci.

Vím, co se stává lidem, kteří se zapletou se Třináctkou. Umírají.

Vrazím mu složku do rukou. „Tohle sis zapomněl.“ Pronesu to příliš ostře a kousavě. Nechtěl, abych to pro něj udělala, ale stydím se a je mnohem snazší štěkat a vrčet než přiznat své rozpaky. „Nejsem tvůj poslíček a tento týden už pracuju přesčas.“

Apollón pozvedne jedno tmavé obočí. „Nemusela jsi chodit až sem, Kasandro. Obešel bych se bez ní.“

Nepochybně ano. Je vysloveně děsivě schopný a dokáže si téměř dokonale vybavit vše, co si přečte. Dovedl by obsah té složky předložit, i kdyby ji neměl při ruce. Nejspíš ji sestavil jen kvůli Diovi.

Jenže dnes ráno ke mně byl laskavý.

Jsem tak *hloupá*.

„Nemáš zač.“ Otočím se na patě. „Uvidíme se zítra.“

„Kasandro.“

Ignoruju ho a pokračuju dál. Pokud výtahy nejezdí až nahoru kvůli bezpečnosti, tak určitě nebude problém jimi sjet dolů. Snaží se, aby sem nikdo nemohl přijít, ne odsud odejít. Nebudu muset odpočívat na schodišti a modlit se, aby mě přitom nikdo nenačapal. Něco takového by moje hrdost neunesla.

„Kasandro.“ Je blíž. Krucinál, měla jsem vědět, že to ne- nechá být.

Povzdechnu si a zastavím se. Bylo by pro něj nedůstojné prohánět mě chodbou přímo před Arés.

Apollón mě dlouhými kroky rychle dostihne a zastaví se vedle mě. Okamžik hledá slova. „Děkuju, že jsi mi to přinesla. Už jsme skoro skončili. Když pár minut vydržíš, hodím tě domů.“

Tolik mě láká souhlasit, až se mi málem podlomí kolena. V průběhu let jsem s ním mnohokrát jela autem na schůzky. Moc dobře vím, jak to probíhá. Opře se na sedadle a povolí si dokonalou černou kravatu. Ne moc, ale dost na to, abych se nedokázala soustředit na nic jiného. Pak si vytáhne mobil a zanechá mě mým myšlenkám.

Apollón nikdy neklábosí jako jiní lidé. Není to silný mlčenlivý typ, ale nepotřebuje zaplňovat ticho planými řečmi. Jízda autem by byla příjemná a milá, ale já ji v žádném případě nesmím přijmout. Jedna věc je prožívat okamžiky

touhy během pracovní doby, když si můžu namlouvat, že se jim nemůžu vyhnout. Ale po práci?

Ne. Ani ve snu.

„Zvládnou to.“

Důkladně si mě prohlíží, jako by nepoznal, jestli jsem tvrdohlavý jen z principu, ale Apollón umí respektovat hranice, takže nakonec přikývne. „Schovej si účtenku za taxík a proplat' si ji.“

Nenávidím, jak jsem z jeho neustálé ohleduplnosti naměkko. Apollón jistě dobře ví, jak těžko vyjdu s penězi – informace jsou přece náplní jeho práce –, a také mě zná dost dobře na to, aby věděl, že nepřijmu almužnu. Od něj ani od nikoho jiného. Nikdy to totiž není opravdová nezištná pomoc.

Ale pracovní výdaje?

To moje hrdost unese.

„Dobře.“

„Uvidíme se zítra, Kasandro.“ Vřelost jeho hlasu mě málem zarazí, ale pak si silou vůle připomenou, že takhle jednoduše mluví s každým. Výjimečně je napjatý, ale obvykle používá raději cukr než bič, což u mě platí dvojnásob, jako by mé ostré hrany mohl svým ryzím šarmem uhladit.

Není to nic osobního. A už vůbec to není *zájem*.

Ta nešťastná přitažlivost je jednostranná, což mi ani v nejmenším nevadí.

Je přece jen otázkou času, než se z tohoto proklatého města dostanu nadobro. To poslední, co teď potřebuju, jsou pletky se členem Třináctky – s *dalším* členem Třináctky.

2

APOLLÓN

Mám co dělat, abych nezíral na Kasandřin velký dokonalý zadek, zatímco se ode mě vzdaluje chodbou. Vůbec mi nepomáhá, že ráda nosí pouzdrové sukně a podpatky, které její výrazné křivky ještě podtrhují. Nemůžu ji požádat, aby se oblékala jinak jen proto, že ji chci. To je můj problém, ne její. Přijal jsem ji před pěti lety a od té doby jsem potřeboval notnou dávku studených sprch, ale to je celkem malá cena za to, že toužím po vlastní zaměstnankyni.

V tom to právě vězí.

Najal jsem ji.

Pracuje pro mě.

Bylo by vysoce nevhodné jí sdělit, že o ni mám zájem. I kdyby nebyla mou podřízenou, stále bych byl jedním ze Třináctky a měl bych nad ní přílišnou moc. Kdybych ji pozval na rande, měla by pocit, že nemůže odmítnout...

Potřesu hlavou a otočím se na patě. A právě v tu chvíli si uvědomím, že jsem Kasandru okukoval přímo před novou Arés. Věnuje mi vykulený nevinný pohled, který jí ani na vteřinu nevěřím.

„Má slušně prořízlou pusu, že jo?“ zeptá se Arés.

Dobře vím, že se mě snaží vyprovokovat, ale přesto musím Kasandru hájit. „Ty bys ji neměla, kdybys prožila to samé co ona? Lidi v tomhle městě se chovají, jako by je mohla nakazit, kdyby se k ní příliš přiblížili.“ Nejhorší

na tom ale je, že mají tak trochu pravdu, i když z jiných důvodů, než si myslí.

Před dvanácti lety patřila Kasandřina rodina mezi ty nejmnocnější ve městě, dokud prakticky přes noc neklesla na dno. Široká veřejnost se domnívá, že její rodiče něčím natolik rozčílili bývalého Dia, že je chtěl poslat do exilu, ale než je stihl potrestat, zemřeli při autonehodě.

Pravda je však mnohem děsivější. Její rodiče se pokusili využít starý barbarský článek olympských zákonů a kvůli tomu byli popraveni.

Ten článek stanoví, že pokud se někomu podaří zabít člena Třináctky – s výjimkou dědičných titulů Dia, Háda a Poseidona –, získá ten titul pro sebe. Naše minulost je plná prázdných míst a chybějících záznamů, ale pokud vím, toto neměnné pravidlo bylo zavedeno na ochranu města pro případ, že bude nějaký člen Třináctky přesmíru zkorumpovaný.

Existence této klauzule je z pochopitelných důvodů přísně střeženým tajemstvím. Deseti členům Třináctky v podstatě maluje na záda terč. Kdyby byla všeobecně známá, rozpoutalo by to naprostý chaos. Pokud by však Kasandřini rodiče uspěli, její role v Olympu by byla zcela jiná. Byla by potomkem jednoho ze Třináctky, a ne dcerou zneuctěného rodu.

Její rodiče by stále byli mezi živými.

Arés pokrčí rameny. „Olymp je, jaký je.“

Je to neurčité a neuspokojivé prohlášení. Olymp je naším domovem, ale jen hrstka lidí by ho nazvala férovým a spravedlivým. Moc je příliš vychýlená jedním směrem. S novým vedením se to třeba změní...

Když mi Arés kývne na pozdrav a odejde, upřu pozornost zpět k Diovým dveřím. Zeus podstoupil doslova zkoušku ohněm, když po otci nečekaně brzy převzal moc. Kvůli tomu, jak jeho sestra v turnaji získala titul Aréa a jak

bývalou Afroditu vyhnali do exilu, nebyl přenos moci ani zdaleka snadný. Skloním oči ke složce ve svých rukou. Obsahuje znepokojující, pokud ne přímo děsivé informace.

Olymp má potíže.

Ale ani se všemi zdroji, které mám k dispozici, nedokážu zjistit, jak *velké* ty potíže jsou.

Až do této chvíle Olymp existoval skoro jako městečko ve skleněném těžítku. Vnější svět nás dávno odepsal jako nedosažitelnou cenu. Všichni jsme to brali jako samozřejmost a věřili jsme, že bariéra, která nás od světa odděluje, vydrží navždycky.

Nyní selhává. A nikdo neví proč.

To budeme muset vyřešit jindy. Máme spoustu problémů, kterými se musíme zabývat hned.

Vkročím zpět do Diovy kanceláře a zavřu za sebou dveře. „Omlouvám se za to vyrušení.“

Zeus, běloch s blond vlasy a v dokonale střiženém obleku, sedí u velkého stolu uprostřed místnosti. Vypadá, jako by z oka vypadl svému zesnulému otci, ale nepotěšil bych ho, kdybych mu to připomněl. Jejich podobnost však zevnějškem končí. Tento Zeus nedisponuje neodolatelným charismatem, jakým se chlubil ten předchozí, což je jeden z důvodů, proč pro něj bylo obtížné titul převzít.

Mně to vlastně vyhovuje. Možná je s ním občas těžké pracovat, ale nemusím se obávat žádných ošklivých překvapení. Po jednání s jeho otcem je to vítaná úleva.

Přikývne a já se znovu posadím naproti němu. Teprve pak promluví. „Pokračuj...“

Odložím složku stranou. Jsem vděčný, že mi ji Kasandra donesla až sem, ale nepotřebuju ji. Ta ženská je mrzutá jako mokrá kočka, ale když zapomene na všechny kolem vrčet, je překvapivě laskavá. „Navzdory rozsáhlé informační síti stále nevím, odkud Mínos se svými lidmi přijel. Před několika týdny se prostě zčistajasna vynořili,

aby se zúčastnili turnaje o Aréa. Dokonce se nám ani nedaří zjistit, jak se o turnaji dozvěděli.“

Zeus sepne ruce před obličejem jako v modlitbě. „Za vstup do města draze zaplatili. Takové peníze nezískáš jako mávnutím kouzelného proutku.“

„To si uvědomuju. Poseidon se možná měl víc vyptávat, než jim zařídil transport.“

„Je to jeho výsada.“ Zeus se opře v křesle. „Kdybych mu kladl příliš mnoho otázek, stěžoval by si, že přesahuju svou pravomoc.“

Nemýlí se. Poseidon se sice neúčastní politického hašteření, ale nenechá se jen tak zviklat. „Tohle je důležité. To přece chápe.“

„Možná ano.“ Zeus pokrčí rameny. „Pro něj je však důležitější chránit si území a mocenskou základnu. Víme, že Mínóa a jeho lidi dovezl do města. To nám stačí. Měl na to právo, když se konal turnaj, který je otevřený pro všechny.“

Nesouhlasím s tím, že nám to *stačí*, ale nechám ho pokračovat. Ve finále záleží jen na tom, že Mínós se svými lidmi neodjel, přestože turnaj už skončil. „Není náhoda, že se Mínós protlačil do města a snaží se nám prodat tajné informace o nepřátelích Olympu, aby tu mohl zůstat.“

„Já vím.“ Zeus si povzdechne. „Plánoval to od samého začátku. Kdyby se jeden z jeho lidí stal Aréem, měli bychom ještě méně možností, ale ani teď nejsme v dobré pozici a nemůžeme si dovolit ignorovat informace, které údajně má.“

Pokud *existuje* nepřítel, který by mohl město dobýt, pak ho musíme poznat dřív, než ztratíme svou hlavní obrannou výhodu. Mínós nám však zatím řekl jen velice málo z toho, co údajně ví. „Pátrám už několik týdnů a stále nic nemám. Buď blafuje, nebo je ta skupina, která chce Olymp napadnout, tak dobrá, že je prakticky neodhalitelná.“

„Do prdele.“ Zeus si přitiskne prsty ke spánkům. „Nemůžeme to riskovat. Co když neblafuje? Z toho, co nám již sdělil, mám podezření, že ta hrozba je skutečná.“

„Souhlasím.“ Velice dobře vím, že znalosti znamenají moc. Nemůžeme odhadnout, kolik toho o nás ten tajuplný nepřítel ví. Olymp možná neodhaluje všechna svá tajemství, ale řada lidí skončila v exilu a očekával bych, že většina z nich bude za úplatu ochotná mluvit, i kdyby jen natruc. „Musíme předpokládat nejhorší, tedy že o nás ví hodně.“

„A my o něm nevíme vůbec nic. Ne bez Mínoa.“

Mínós si dobře uvědomuje, do jaké situace nás dostal, a snaží se z toho vytěžit maximum. Právě proto jsme se dnes sešli. Nabízí, že nám o tom údajném nepříteli řekne vše, co ví. Výměnou chce peníze, domov a olympské občanství pro všechny členy své rodiny.

První dva požadavky můžeme hravě splnit. Ten poslední je komplikovaný, protože když Zeus někomu udělí občanství, je to stejné, jako by jeho rodinu pozvedl na nejvyšší příčky olympské společnosti. Vychýlilo by to rovnováhu sil v městské elitě a to by mohlo podnítit povstání.

Olymp ze všeho nejvíc nesnáší změny a v uplynulém roce jsme jich zažili už příliš.

„Musíme mu dát, co chce.“ Zeus zakleje. „Doufám, že to bude stát za to. Kdybychom to chtěli vzít zpátky, způsobilo by to ještě větší pozdvižení.“

Právě toho se bojím. Ať už dnes učiníme jakékoli kroky, budou mít dalekosáhlé následky. „Když mi dáš víc času...“

„To nemůžu.“ Zeus pomalu vstane. „Počítá se každý den a nějaké jiné řešení se snažíme najít už příliš dlouho. Další týden či dva nic nezmění.“

To strohé prohlášení mě popíchne. Apollónovým úkolem je nořit se do zdrojů informací, které nikomu jinému nejsou přístupné. Jsem v podstatě šéf olympské rozvědky,

ale ani s celým svým týmem a všemi zdroji, které mám k dispozici, jsem svůj úkol nesplnil. Navíc ani nedokážu zjistit, *proč* bariéra selhává. Štve mě to. „Musí existovat jiný způsob.“

„Hledali jsme ho. Žádný není.“

„Nemůžeš popřít, že to vypadá jako past. Má k dispozici úplně celý svět, tak proč se chce usadit právě tady?“

Zeus si povzdechne a najednou vypadá o deset let starší – a ještě víc se podobá svému otci. Občas přemýšlím, jaké to muselo být, vyrůstat s vědomím, že mu ta role jednou připadne. Už od založení města byl Diem vždy někdo z rodiny Kasiosových. Mí vzdálení příbuzní drželi titul Artemidy, Apollóna, Héfaista, a dokonce i Athény, ale kromě tří dědičných titulů není žádná pozice jistá. V generaci mých rodičů jsme žádné členy ve Třináctce neměli, takže mí příbuzní byli nadšení, když mě před třinácti lety jmenovali Apollónem.

Každá pozice ve Třináctce se předává trochu jinak. Déméter je zvolena celoměstským hlasováním. Afroditu svou nástupkyni jmenuje, než odstoupí. Apollóna volí ostatní členové Třináctky.

Už od svého jmenování se snažím dostát jejich očekáváním. V tomto ohledu jsme asi s Diem stejní.

„Musí existovat jiná cesta,“ řeknu.

„Je to špatné, ať už se na to podíváme z jakéhokoli úhlu. Potřebujeme od něj ty informace a nedostaneme je, pokud se nepodřídíme jeho požadavkům. Navíc neudělal nic, co by nás opravňovalo k... drastičtějším opatřením.“

„Ne, neudělal.“ Spolu s Athénou máme Mínoa i jeho lidi neustále pod dozorem. Ona využívá své speciální jednotky a já mám přístup k nejruznějším informačním kanálům, takže o nich víme prakticky vše.

Jenže to je ten problém. Nezjistili jsme vůbec nic. Po skončení turnaje nikdo z nich neudělal nic, co by stálo za

povšimnutí. Mělo by mi to přinést úlevu, ale spíš to prohlubuje má podezření. „Je to past,“ zopakuju.

„Je to past, do které vědomě vstoupíme. Nemáme na vybranou. Prostě musíme doufat, že až sklapne, dokážeme se vypořádat s následky.“

Vůbec se mi nelíbí nechat se donutit k činům, které jsem si nezvolil. Olymp není ve vnějším světě vysloveně tajemstvím, ale je záměrně obtížné získat informace o obřadech a ceremoniálech, které naše město udržují v chodu. Mínós naše zvyky zná lépe, než by mi bylo milé.

Skoro jako by mu někdo poskytoval informace.

Nedokážu vystopovat Mínóovu minulost, ale udržuju si přehled o všech, kteří byli vyhnáni z Olympu. Pokud vím, Mínós nikoho z nich nekontaktoval. Jenže téhle informaci bohužel nemůžu věřit. Nemůžu věřit ničemu. „Kdybys jen...“

„Apollóné.“ Zeus nevyštěkne, ale ostrost jeho hlasu mě zarazí. Pohlédne mi do očí. „Musíme jeho žádosti o občanství vyhovět. Ať už čeká na cokoli, tohle bude potřebovat jako první. Zahájím ten proces, abychom konečně zjistili, o co tady jde.“

Vstanu a narovná si oblek. „Dobře. Mezitím se budu snažit odhalit víc.“ Obvolám své lidi a uvidím, co vyhrabeme. Naše schůzky prozatím nepřinesly žádné ovoce, ale pracují pro mě ti nejlepší. Něco vymyslíme. Budeme muset.

Když pomyslím na svůj tým, v duchu si vybavím jednoho z nich. Kež by na mě Kasandra počkala. Umí se o sebe postarat sama, ale bydlí na okraji horní průmyslové čtvrti. Není to tam bezpečné, ani když tam pojedete taxíkem. Kdybych ji doprovodil, mohl bych ji přinejmenším dovést až ke dveřím...

Když mě napadne, co by na to řekla, musím se usmát. Nelíbilo by se jí to. No co, hranice tu nejsou pro nic za nic

a měl bych za ně být vděčný. Za můj zájem by mi nepoděkovala. Spíš by mě strčila pod auto. Kasandra dala jasné najevo, co si myslí o Třináctce a lidech, kteří do ní chtějí proniknout – a upřímně, kdo by jí to po tom, co před lety udělali jejím rodičům, mohl vyčítat?

Práci u mě přijala jen proto, že jí zaplatím téměř dvakrát víc než kdokoli jiný. Nebudu lhát a tvrdit, že jsem jí nechtěl pomoci. Viděl jsem, jak ji celé týdny odmítali na jednom místě za druhým, než zaklepala i na moje dveře. Její rodiče zemřeli, a tak celou tu dobu živila i svou sestru. Nemohl jsem je nechat hladovět.

Je ironické, že se pro mě stala nepostradatelnou. Je chytrá a vidí věci, které já přehlédnu. Její zprávy pro mě byly v průběhu let nedocenitelné. Vlastně bych jí měl znovu zvýšit plat.

„Apollóné.“ Podle ostrosti Diova hlasu poznám, že mé jméno nevyslovil poprvé.

Okouzlení Kasandrou na mě bohužel mívá takový neblahý vliv. Proto se snažím na ni v pracovní době nemyslet. „Ano?“

„Nespouštěj Mínóa z očí. Musíme vědět, co chystá.“

Jen díky celoživotním zkušenostem na sobě nedám znát, jak moc je mi ten rozkaz proti srsti. Od Dia je to logický požadavek, ale kvůli tomu nemusím být nadšený, že budu s Mínóem trávit spoustu času. Je mazaný a nelíbí se mi, jak mu jiskří v očích. Myslí si, že je chytřejší než všichni ostatní.

Já mu ale dokážu, že se mylí.

3

KASANDRA

O dva týdny později

„Jdeš pozdě. Je všechno v pořádku?“

Klesnu na židli naproti své sestře a vyčerpaně se opřu. „Promiň, zabrala jsem se do jedné zprávy a ztratila jsem pojem o čase.“ Apollón mi dal za úkol prohrabat se zprávami z dolního města. Vládne tam Hádés a ten nemá rád, když zbytek Třináctky leze na jeho území, takže obvykle máme jen kusé informace, ale od té doby, co se oženil s Persefonou, je komunikace o něco otevřenější. A to přináší více informací.

Dolní město vlastně vůbec nezní špatně. Kdybych nebyla odhodlaná vypadnout při první příležitosti z Olympu, uvažovala bych nad možností překročit řeku Styx a zjistit, jestli se v dolním městě jedovatá atmosféra a nemilosrdné mocenské šarvátky rozmáhají stejně jako v tom horním.

Moje sestra Alexandra se sladce usměje. Je celá sladká. Každý na první pohled pozná, že jsme příbuzné – máme zrzavé vlasy, pleť, která přímo nesnáší slunce, a postavu, jakou by lidé označili za *vnadnou*, pokud by se snažili být zdvořilí –, ale ona má koutky rtů přirozeně stočené nahoru, ne dolů. Náš otec rád vtipkoval, že já se narodila s válečným pokríkem, zatímco Alexandra dorazila s veselým chichotáním. Předkloní se a v tmavých očích jí zajiskří.

„Od doby, kdy jsi začala pracovat pro Apollóna, se ti to stává často. Jsem ráda, že se ti v té práci líbí.“

„Líbí je asi trochu silné slovo.“ Vyslovím to ostře, ale cítím, jak mi rudnou tváře. „Je zajímavá. Apollón s tím nemá nic společného.“

„Jasně, že ne.“

Otevřu pus, abych něco odsekla, ale usilovně se snažím Alexandru před tím nejhorším z Olympu ochránit. Je o sedm let mladší než já a byla ještě nezletilá, když se rodiče neúspěšně pokusili o převrat. Bála jsem se, že uvidí ten samý výsměch a podezřívavost, které jsem spatřila já, když rodiče oficiálně vyhnali z města..., a tak jsem ze sebe udělala terč. Nebylo to nic těžkého. Už tak mám pichlavou povahu, takže bylo snadné zajistit, aby se soustředili na mě, a ne na Alexandru.

Převážně.

Rychle usrknu vody. „Dost už o mně. Jak to jde ve škole?“

„Kas, vůbec nikdy nemluvíme o tobě.“

„Protože není o čem mluvit. Pracuju a chodím domů. Na celém mém týdnu jsou nejzajímavější tyhle obědy s tebou.“ Je to tak lepší. Lidé většinou zapomenou, že existuju, takže nezírají a potají si nešeptají o prolhané Kasandře, která kdysi rozhlašovala, že jí Třináctka zavraždila rodiče.

Je to pravda.

Nikdo mi však nevěří.

Alexandra se usměje, mé temné myšlenky vůbec nevnímá. „Ve škole to jde báječně. Za pár týdnů skončí letní trimestr a všichni se chystají na podzim.“

S trochou pobízení mi během celého oběda vypráví o tom, co se svými přáteli dělá. Bála jsem se, když se rozhodla přihlásit na univerzitu a nevyužít bezplatné vysoké školy, které nabízí Olymp. Dostala se tak přímo do cesty potomkům mocných rodin a já až příliš dobře vím, jaké to může být.

Jenže Alexandra je jiná než já. Usilovně jsem se snažila, aby se nemusela životem prodírat tak těžce jako já. Naši rodiče byli neuvěřitelně sobečtí, když dali svým ambicím a tužbám přednost před bezpečností svých dětí.

Já tu samou chybu nikdy neudělám.

Je prakticky zázrak, že si Alexandra celá ta léta udržela sladkou povahu. Obávám se, že po promoci se to změní, přestože se až do této chvíle dokázala nejhorší šikaně a týrání vyhnout. Až si začne hledat svou vysněnou práci, tvrdě narazí na skutečnost, že všichni lidé, kteří mají v horním městě alespoň kapku moci, naši rodinu nenávidí a s radostí by nás rozcupovali.

Musím nás nějak dostat ven dřív, než se to stane.

Číšnice nám přinese účet a já pohlédnu na svůj mobil. „Už musím běžet, jinak přijdu pozdě.“ Apollónovi obvykle nevadí, když se na obědě s Alexandrou jednou týdně trochu zdržím, ale po schůzce s Diem má zvláštní náladu.

„Tentokrát můžu zaplatit já.“

Usměju se a popadnu účtenku. „Nech si ty drobné na školu.“

„Školu mi platíš ty.“

Vytáhnu kreditní kartu a položím ji na účet. „Co kdyby sis radši užila trochu zábavy?“

Sestra svráští obočí. „Už jsem dospělá, Kasandro. Nemusíš si hrát na moji mámu. Jsme si rovny.“

„Jasně, že jo.“ Ale přesto se za ni cítím zodpovědná. Před dvanácti lety jsem se znenadání ocitla v roli opatrovnice a stále si bolestně uvědomuju, že moje sestra mou ochranu potřebuje.

Ať už si to je ochotná přiznat, nebo ne.

Když se číšnice vrátí s účtenkou, podepíšu stvrzenku a vstanu. „Příští týden ve stejnou dobu?“

„Máš trvalé místo v mém kalendáři.“ Pevně mě obejmě. „Udělej pro sebe něco hezkého, Kasandro. Slib mi to.“

„Slibuju.“ Myslím to vážně, ale řekla bych, že Alexandra by večer s knížkou a velkou sklenicí vína ve vaně asi nepovažovala za *něco hezkého pro sebe*. Jenže ona má ráda lidi. Já ne.

„Tak příští týden.“

Doprovodím ji na zastávku a počkám s ní na autobus, který ji doveze zpět do univerzitní čtvrti. Teprve pak zkontroluju čas, tiše zakleju a pospíším si zpátky do kanceláře.

Vrátím se ke svému stolu a teprve po několika minutách mi dojde, že je něco špatně. A po dalších několika vteřinách odhalím příčinu toho pocitu.

Apollón má zavřené dveře.

Zírám na ně. Nikdy je nezavírá. Nikdy. Přála bych si, aby to dělal, protože má ošklivý zvyk potichu si zpívat. Má nádherný baryton, takže mě to nesmírně rozptyluje. Někdy si musím zprávy pročíst dvakrát nebo třikrát, protože se na ně nesoustředím a místo toho se snažím určit, jakou písničku si prozpěvuje.

Zavřené dveře by mi měly pomoci pracovat v klidu. Ze zavřených dveří bych *měla mít radost*.

Propálím je pohledem a paže si založím pod prsy. Nemůžu tam jít, zaklepat a zjistit, co se děje. Nejenže by si to špatně vyložil, ale navíc to vážně není moje věc.

Možná tam ani není. Třeba odešel a zamkl za sebou. To dává větší smysl, než že by se zavřel kvůli soukromí.

Na šéfa špionáže je překvapivě málo tajnůstkářský. Kdybych byla romantička, považovala bych to za znamení, že mi důvěřuje, ale spíš je to tím, že když zrovna na ničem nepracuje, je podivně roztržitý. A občas si pro sebe mumlá, dokonce i když na něčem pracuje. Tedy pokud zrovna nezpívá.

Boží, jsem strašná. Proč jsem tím mužem tak posedlá? Mám spoustu práce.

Obrátím pozornost zpět ke svému stolu – jedinému dalšímu kusu nábytku v malé kanceláři, kterou Apollón obývá. Samozřejmě vlastní celou budovu, ale tvrdí, že neumí jednat s lidmi – pitomost, všichni ho milují –, takže veškerou komunikaci s lidmi mimo Třináctku přenechává mně. Teoreticky to ze mě dělá něco jako manažerku, ale oficiálně pracuju jako výkonná asistentka.

Moje práce je náročná, ale je úžasné spojovat dohromady dvě zdánlivě nesouvisející informace a získávat tak ucelený obrázek.

Dveře se otevrou tak prudce, až se odrazí od zdi. Nadskočím, ale honem se zatvářím chladně, nezaujatě. Stihnu to sotva včas.

Muž, který vykulhá z Apollónovy kanceláře, je hotové monstrum. Musí měřit dobrých sto devadesát centimetrů a je stavěný jako tank: široká ramena, široký hrudník, prostě široké tělo. Středně snědá pleť, nazrzlé vlasy zastřižené přísně na krátko, hezky upravené vousy a prázdné tmavé oči. Zhlédne mě a změří si mě pohledem, který by mi neměl připadat výhrůžný..., ale přesto mi přeběhne mráz po zádech.

Vím, kdo to je. Viděla jsem ho soutěžit – a prohrát – v turnaji o Aréa. Vyřadila ho Helena. Ve druhé zkoušce mu prokopla koleno, postoupila do poslední zkoušky a stala se Arés. Jejich rvačka byla brutální a nebyla jsem si jistá, kdo vyhraje. Vypadal, jako by ji chtěl zavraždit. Kdyby Helena nezvítězila, možná by se o to i pokusil.

Theseus.

„Co tady děláte?“ Nechtěla jsem promluvit, ale ta ostrá a kousavá slova mi vyletěla z úst. Olymp je plný predátorů – to dobře vím –, ale obvykle předstírají, že jsou stejní jako my ostatní. Bohatší, elegantnější a krásnější, ale přesto obyčejní. Snaží se, aby je všichni podceňovali.

Thesea však není možné podceňovat.

Neodpoví mi. Okamžitě si mě přestane všímat, protlačí se kolem mě a ven ze dveří. Z každého jeho nevyrovnaného kroku číší násilí.

Nepřemýšlím o tom, co dělám. Vpadnu do Apollónovy kanceláře a napůl se bojím, že tam místo něj najdu jen jeho mrtvolu.

Jenže... je v pořádku.

Sedí u svého stolu, dívá se kamsi do prázdna a vypadá nezraněný. Zarazím se, ale už je pozdě. Zaměří se na mě. „Kasandro. Pojď dál a zavři dveře.“

Zlobím se na sebe, že jsem se o něj začala bát – a co hůř, že jsem mu to dala *najevo* –, opatrně za sebou zavřu dveře a klesnu na židli naproti němu. Apollónova kancelář je zosobněním honosné elegance: masivní tmavý stůl, stěna s minimalistickými policemi zaplněnými knihami a různými tretkami, které jsou určitě dražší než šestiměsíční nájem mého ošuntělého bytu, a jedno velké okno s výhledem na ulici. Jsme jen ve třetím patře, takže z něj může snadno sledovat lidi, kteří cílevědomě krácejí po chodnících v blocích kolem Dodonské věže, aby viděli a byli vidět.

S unaveným povzdechem se opře. „Jistě víš, že Mínos a jeho lidé obdrželi olympské občanství.“

„Je těžké to přehlédnout.“ Bulvární stránky se z té noviny mohou zbláznit. Nejspíš to má hodně společného s tím, že už od založení města musí psát stále o těch samých rodinách a těch samých hráčích. Nová krev je vzácnost a tohle je celá nová rodina, kterou můžou očumovat a rozebírat. Naposled se to stalo, když se s nově zvolenou Démétér přistěhovali Dimitriouovi, ale i ti už v Olympu žili, jen ne přímo ve městě.

Mínos a jeho lidé ale *nejsou z Olympu*.

„Pozval mě na večírek, který pořádá.“ Apollón zkrabatí své plné rty. „Na oslavu.“

„To zní jako super zábava,“ vychrlím bez přemýšlení sarkasticky. Co jiného bych mohla říct? Je to *Apollón*. Součástí jeho práce je chlást s mocnými kretény a sbližovat se s lidmi, které nenávidí, aby získal informace, které potřebuje Zeus.

Rozhodl se ten titul přijmout. Nikdo ho k tomu nenutil. Nebudu ho litovat, nehledě na to, jak zkroušeně se tváří. Vždycky může odmítnout. Neudělá to, ale *mohl by*, což je víc, než si může dovolit většina lidí z města, když se jim do života zaplete někdo ze Třináctky.

„Chci tě požádat o laskavost.“

„Ne.“

Dlouze se na mě zahledí. „Vyslechněš si mě, než mě odmítneš?“

„Počkej...“ Zvednu oči ke stropu a pak je skloním zpět k němu. „Ne. Tváříš se vypočítavě a s tím nechci mít nic společného.“

„Kasandro.“ Jeho hlas zní nezvykle ostře. Theseus se mu dostal pod kůži. „Vyslechni mě. Proším.“

Mohla bych odejít. Nemusím ho poslouchat. Mohla bych..., ale neudělám to. Je to moje druhá dnešní chyba. Určitě toho nakonec budu litovat.

Nemusím čekat dlouho, než má podezření potvrdí. „Vím, že Mínós má postranní úmysly, ale nedaří se mi je odhalit.“

„To vím.“ Apollón si na to stěžuje už celé týdny. Vlastně od chvíle, kdy se Mínós objevil a dva z jeho lidí kandidovali do turnaje.

„Nabídl Diovi za občanství informace, ale zatím nám poskytl jen samé mlhavé, neužitečné náznaky. Určitě to dělá záměrně.“

„Nejspíš jo.“ Pokud je to jeho jediný trumf, pokusí se z něj vyždímat maximum. Případá mi hloupé upoutávat na sebe pozornost Třináctky, ale co já vím?

„Ta oslava mi poskytne nejlepší šanci získat odpovědi. Bude trvat celý týden, takže bych teoreticky měl mít spoustu času porozhlédnout se kolem a hledat důkazy. Někdo mu cestu sem zaplatil. Pokud zjistím, kdo to byl, nebudeme Mínoa potřebovat.“

Co se týče informací, je Apollón tak trochu všeuměl. Jeho oficiálním titulem je Strážce vědění a mezi jeho povinnosti patří uchovávání olympských historických záznamů. Také ale vede rozvědku a neustále pro sebe i Třináctku vyhledává informace. Ani po pěti letech si stále nejsem jistá, kde některé z nich bere. Vždycky jsou však naprosto přesné.

Týden v Mínoově domě by měl na rozlousknutí této hádanky více než stačit. Zamračím se. „Proč mám dojem, že přijde nějaké *ale*?“

„Ale...“ zase si povzdechne. „Pracuješ pro mě dost dlouho, abys znala mé silné stránky. Umím to s údaji a archivy, ale moc se mi nedaří odhadnout motivy jiných lidí.“

To je pravda. Pokud má Apollón nějaký nedostatek – a nevím, jestli bych tohle tak nazvala –, pak je to jeho přílišná upřímnost. Má přímočarý mozek, který nechápe hluboké vrstvy klamu a intrik, jež se v našem městě skrývají. Není naivní; ví, že existují – ale nedokáže je intuitivně odhalit. „Přežil jsi dost dlouho. Určitě to zvládneš.“

„Kasandro.“ Zkroušeně se usměje, až mě zabolí u srdce. „Víš, že to není pravda. Spoléhám se na svůj tým, ale nemůžu si vás tam vzít všechny. A pokud si tam můžu vzít jen jednoho z vás, tak chci tebe.“

Chci tebe.

Nebudu přemýšlet o tom, jaké pocity ve mně ta slova vyvolala. Ani trošičku ne. „No, mě ale mít nemůžeš. Pozvi Hermé. Ta má takové věci v malíku.“

„Hermé hraje své vlastní hry, to dobře víš.“ Potřeše hlavou. „Nejsem tak dobrý jako ona. Neumím se jako